

Αθωοφανείς κλαυθμυρισμοί (Σημεία των Καιρών)

Για μια ακόμα φορά σπαραξικάρδιοι δακρύβρεχτοι κλαυθμυρισμοί, όπως συμβαίνει σε κάθε τραγικό γεγονός, κι ύστερα πάλι απόλυτη σιωπή. Όλα με ασέβεια, με αερολογίες κενές περιεχομένου και εντελώς ανάποδα παρατηρώ.

- Αντί να σιωπούν την ώρα ενός τραγικού γεγονότος, τότε ακριβώς θορυβούν με γλυκανάλατους κλαυθμούς, και με μελοδραματικές αερολογίες ασχημονούν στα θύματα του γεγονότος, για τα οποία υποτίθεται πονούν.

- Αντί να μιλήσουν και να εργαστούν μετά που θα κοπάσει ο «πόνος» ο αληθινός, τότε ακριβώς σιωπούν. Τι να πει κανείς για αυτήν την υποκρισία που επιδεικνύουν όλοι αυτοί που τάχατες πονούν;

- *Πρακτικά και ουσιαστικά αυτές οι αντιδράσεις τι προσφέρουν στην καθημερινότητα;*

- *Όλοι αυτοί που σήμερα δήθεν κλαίνε, τι έκαναν μέχρι χθες για να αποσοβηθεί το τραγικό γεγονός;*

- *Πώς έδρασαν/αντέδρασαν σε μικρότερης ισχύος γεγονότα παρελθοντικά, από τα οποία προοιωνιζόταν το παροντικό γεγονός;*

Για μια ακόμα φορά μελοδραματικοί κλαυθμυρισμοί. Ας κάνει ο καθείς την αυτοκριτική του πριν χύσει ροζ δάκρυα της στιγμής. Έστω! **Τώρα;** Για τους περισσότερους ακολουθεί εφησυχασμός, ωχαδερφισμός, αδιαφορία, αναισθησία, αναλγησία και παγερή σιωπή. Βαθύς ύπνος φιλοτομαρισμού, απόλυτη κουφαμάρα στις φιλοσοφικές εκκλήσεις για αφύπνιση και ενεργητική συμμετοχή, και σπεύδουν σε μεγαλοσχήμονες κλαυθμυρισμούς που διαρκούν μια μέρα το πολύ. Αύριο πάλι ...σιωπή! ακριβώς τότε που θα έπρεπε να πράττουν και να μιλούν!

Τι περιμένουμε να αλλάξει και πώς, όταν αναλωνόμαστε σε ψεύτικα δάκρυα, άνευ ουσίας, και ούτε μια «πράξη» στην αρένα της ζωής; ...Ύστερα;

Ύστερα πάμε στο σπίτι μας και ήσυχοι κοιμόμαστε, και περιστρεφόμαστε γύρω από τον υποκριτικό εαυτούλη μας που δεν μπορεί να δει πέρα από την μύτη του και από τον εαυτό του, τον οποίο έχει αναγάγει σε 'θεό'. Όταν όμως επισυμβεί το επόμενο τραγικό γεγονός, τότε και πάλι ροζ μελοδραματικές γλυκανάλατες αντιδράσεις, και μετά πάλι ...παγερή ...σιωπή. κτλ, κτλ.

ΌΤΑΝ δίπλα μας συμβαίνει ένα γεγονός, και το παραμικρό (κάτι φαινομενικά απλό), ΟΤΙ-ΔΗΠΟΤΕ [π.χ. επίθεση σκυλιών, παρεμπόδιση διάβασης πολίτη, παραβίαση κόκκινου, κτλ, κτλ, (ΔΕΝ έχει σημασία το μέγεθος του συμβάντος)], και ΟΤΑΝ η κοινωνία αδιαφορήσει για όλα αυτά τα φαινομενικά μικρά περιστατικά, ΤΟΤΕ με μαθηματική ακρίβεια θα επέλθει και το χειρότερό, όπως οδικά θανατηφόρα ατυχήματα, δικαστικές πλάνες, ιατρικά λάθη, ληστείες, συγκρούσεις/εκτροχιασμοί τραίνων, κ.α. πολλά.

Για όλα αυτά τα μικρά περιστατικά, ΌΣΟ αδιαφορούν οι πολίτες και οι δημόσιες αρμόδιες «αρχές», κι ΟΤΑΝ απομένουν σε αερολογίες και κλαυθμυρισμούς, ΤΟΤΕ αυτή η κοινωνία είναι καταδικασμένη να υποφέρει και να δυστυχεί. Θέματα που λύνονται εντός μιας ώρας ή μέρας, χρειάζονται πολλοί μήνες ή χρόνια για να επιλυθούν (με την επιμονή κάποιου πολίτη). *Γιατί;* Γιατί είμαστε λόγια και αέρας κοπανιστός. Όλα αυτά είναι διαυγώς φανερά ότι συμβαίνουν, και ότι θα επισυμβούν ξανά μελλοντικά, και όμως... σχεδόν όλοι ...αδιαφορούν.

Όλοι; ΟΧΙ! Οι φιλόσοφοι και οι ελάχιστοι σκεπτόμενοι άνθρωποι όλα αυτά τα παρατηρούν, τα αντιλαμβάνονται, τα καταγράφουν και τα διαχέουν στην κοινωνία τους (Όχι στα λόγια, Στην Πράξη!), αλλά και πάλι οι υπόλοιποι αδιαφορούν, κι ύστερα όταν το κακό επισυμβεί, πάλι αυτοί οι 'αδιάφοροι' θα σπεύσουν με κλαυθμυρισμούς (οι υποκριτές, οι οποίοι θυμώνουν αντί να αυτό-διορθωθούν).

Όλοι αυτοί οι δακρύβρεχτοι μελοδραματικοί κλαυθμυρισμοί είναι κενοί περιεχομένου και άνευ ουσίας και ωφέλειας χρηστικής. **Σε στιγμές τραγικών συμβάντων αρμόζει η κριτική σιωπή ως δράση/λειτουργία, με αυτοστοχασμό και αυτοκριτική.** Τις επόμενες μέρες όμως οφείλει να σηκώσει τα μανίκια του ο καθείς και να μπει στην αρένα της ζωής. Να δει αποστασιοποιημένα και με ψυχραιμία το γεγονός, και να αναζητήσει μόνιμες λύσεις για αυτό. **ΝΑ ΜΗΝ ΞΑΝΑΣΥΜΒΕΙ!** Με λόγια όμως που συνοδεύονται με πράξη, και να παίρνει θέση καθημερινά για οτιδήποτε άσχημο συμβαίνει δίπλα του κάθε στιγμή, και για το παραμικρό, για όλα, ακόμα και για το πέταμα στο δρόμο ενός χαρτιού, το κλείσιμο μιας διάβασης, ή της αδικίας/προσβολής που δέχεται ένας συμπολίτης του κάποια στιγμή. Αυτά είναι που θα αποτρέψουν τα τραγικά θανατηφόρα γεγονότα, και που θα μας επιτρέψουν να χαρούμε, να ευτυχίσουμε και να ευημερήσουμε ανάμεσα στους άλλους λαούς. Πάντως **ΟΧΙ** τα ευχολόγια, οι ικεσίες και οι κακόγουστοι κλαυθμυρισμοί, τα οποία συνήθως είναι κρυφούποπτες αερολογίες που διαιωνίζουν το κακό.

Τι κρίμα μια ολόκληρη κοινωνία να ταλαιπωρείται, να δυστυχεί, να παρακμάζει και να κατατράχεται από επιζήμιες βαττολογίες που δεν έχουν τελειωμό, κι όμως η λύση είναι εύκολη και απλή. Στα λόγια σχεδόν όλοι συμφωνούν, αλλά όταν έρχεται η ώρα του έργου λίγοι απομένουν για να εργαστούν, ώστε να αποκτήσουν περιεχόμενο τα λόγια τους όταν εφαρμοστούν.

Αυτό είναι λοιπόν το πρόβλημα της κοινωνίας μας επακριβώς: Αερολογίες, κλαυθμυρισμοί, ευχολόγια και προσευχές, άνευ ουσίας και περιεχομένου που την ενέργειά μας κατασπαταλούν. Σχεδόν όλοι συνειδητοποιούν και παραδέχονται την κατρακύλα μας αυτή, μα σαν έρθει η ώρα της πράξης και πάλι θα κοιτάξουν προς τον ουρανό και θα αρχίσουν καινές προσευχές, κενές αερολογίες και νεοφανείς κλαυθμυρισμοί, αλλά και πάλι λίγοι θα πράξουν το σωστό, λίγοι θα σηκώσουν τα μανίκια και θα μπουν επί τω έργω που απαιτούνε οι καιροί.

Εν τέλει αν κάποιος στην καθημερινότητα δεν ενδιαφερθεί για το πιο ασήμαντο γεγονός από το οποίο προοιωνίζεται το μελλοντικό κακό (*Σημεία των Καιρών*), τότε όταν επισυμβεί το επόμενο τραγικό γεγονός είναι συνυπεύθυνος και αυτός. Ας μην κατατρίβεται σε φρούδους μελοδραματικούς κλαυθμυρισμούς. Ας σηκώσει τα μανίκια να εργαστεί για το κοινό καλό, και ας κρατήσει τις ψυχοσυναισθηματικές του αντιδράσεις, που... έτσι κι αλλιώς είναι απολύτως προσωπικές.

Αντώνης Αναστασιάδης

...

Υ.Γ.

- Φταίει το ζαβό το ριζικό μας! - Φταίει ο Θεός που μας μισεί!
- Φταίει το κεφάλι το κακό μας! - Φταίει πρώτ' απ' όλα το κρασί!
- Ποιος φταίει; ποιος φταίει; Κανένα στόμα δεν το 'βρε και δεν το 'πε ακόμα.
- «**Οι μοιραίοι**» (Κ. Βάρναλης):